

A VÍGASZTALÓ ISTEN

ifj. Bartha Sándor

Értelme és rendje van mindennek itt e földön.
Célja, küldetése mindenek előtt.
S bár tudjuk ezt, s bízunk az Úrban,
mégis összetörten állunk az elmúlás előtt.
Fáj, hogy búcsúzni kell,
hogy távoznak szeretteink,
s hogy a múltó idővel együtt
szállnak füstbe éghető terveink.
Mert véges itt az életünk,
bizonytalan a földi jövő.
S bár túlélte az ember sok heves vihart,
világégésekből került ki győztesen,
a rövid földi pálya véget ér,
s úgy tűnik, hogy a halállal vívott harcból
mi kerülünk ki vesztesen.

De nem ennyi csupán az emberi élet.
Nem ezt a jövőt képzelte Istenünk.
Nem könnyes szemeinket,
gondterhelt arcunkat
akarja látni szerető Mesterünk.
Fáj az elválás, mert mély a seb,
emlékek özöne előttünk pereg,
s nem könnyő elfogadni,
hogy itt most valaminek vége lett.
Ezért kell a hit,
az Istentől áradó édes vigasztalás.
Ne álljunk meg itt,
mert bennünket vár Valaki odaát.
Érettünk a Világegyetem Királyajón,
feltámadást hoz, örök vigasztalást,
örök életet és örök gyógyulást.
Fogjuk meg remegő kezeinkkel
Isten kezét, mely erős, mindenható.
Hogy legyen erőnk továbblépni hittel,
s megláthassuk könnyfátyolos szemeinkkel,
hogy most is mellettünk áll
az örök Szeretet, a Vigasztalás.

Forrás: www.keresztenydalok.hu